

23 Ιανουαρίου, 1990

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΚΥΡΟΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ,

(Αιτητής στην Υπόθεση Αρ. 780/87)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΥ,

(Αιτητής στην Υπόθεση Αρ. 791/87)

ΕΛΛΗ ΛΟΪΖΙΔΟΥ ΠΑΠΑΦΩΤΗ,

(Αιτήτρια στην Υπόθεση Αρ. 847/87)

v.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ, ΜΕΣΩ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Συνεκδικαζόμενες Υποθέσεις Αρ. 780/87, 791/87, 847/87).

5 Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Επανεξέταση μετά από
ακύρωση της αρχικής απόφασης προαγωγής — Δεδικασμένο —
Αφορούσε τη μη δυνατότητα λήψης υπόψη της σύστασης του Αν.
Διευθυντή, ως είχε — Η εκ νέου σύσταση του Διευθυντή δεν ήταν
αδύνατη, δυνάμει της ακυρωτικής απόφασης.

10 Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Συστάσεις — Η σύσταση
κατά σειρά προτεραιότητας δεν είναι ανεπίτρεπτη δυνάμει του
Αρθρου 35(3) του Νόμου.

15 Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Συστάσεις — Δεν είναι
νοητό να περιορίζονται μόνο στις υπηρεσιακές εκθέσεις και τα
στοιχεία του φακέλου — Σε τέτοια περίπτωση καθίστανται αμελη-
τέας σημασίας και δεν μπορούν να αποτελέσουν ανεξάρτητο στοι-
χείο κρίσεως — Η υιοθέτηση της σύστασης αυτής από την Επιτρο-
πή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας χωρίς νέα έρευνα από την ίδια καθι-
στά άκυρη την επίδικη απόφαση λόγω πλάνης περί τα πράγματα.

20 Εκπαιδευτικοί Λειτουργοί — Προαγωγές — Συστάσεις — Αποτελούν
συστάσεις του Τμήματος — Το κύρος τους συναρτάται με τα στοι-
χεία που λαμβάνονται υπόψη.

Οι αιτητές προσέβαλαν την προαγωγή των ενδιαφερομένων προσώπων στη θέση Επιθεωρητή Β΄ Δημοτικής Εκπαίδευσης, αναδρομικά από 16/9/83.

Η επίδικη απόφαση υπήρξε αποτέλεσμα επανεξέτασης της υπόθεσης μετά από ακύρωση της αρχικής απόφασης προαγωγής των ιδίων ενδιαφερομένων προσώπων, από το Ανώτατο Δικαστήριο. Ο κυριότερος ισχυρισμός ακυρότητας αναφερόταν στην παράβαση του δεδικασμένου της ακυρωτικής απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου, στην οποία, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς των αιτητών, είχε αποφασιστεί τελεσίδικα πως ο Αν. Διευθυντής Δημοτικής Εκπαίδευσης κος Παπαδόπουλος δεν ήταν σε θέση να προβεί σε συστάσεις. 5 10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι: 15

1. Αποτελεί θεμελιωμένη νομολογιακά αρχή, ότι οι αποφάσεις δικαστηρίου αναθεωρητικής δικαιοδοσίας είναι δεσμευτικές για όλα τα όργανα και αρχές της Δημοκρατίας (Άρθρο 146.5 του Συντάγματος) και κάθε επιτακτικό εύρημα δεσμεύει τη διοίκηση που δεν μπορεί να το αγνοήσει ή να υιοθετήσει αντίθετη άποψη. (*Haris v. Republic*, (1989) 3(A) C.L.R. 147.) 20

Σαν συνέπεια της αρχής του δεδικασμένου, το διοικητικό όργανο παρεμποδίζεται να εκδώσει όμοια, κατά περιεχόμενο, αιτιολογία και νομική βάση, πράξη προς την ήδη ακυρωθείσα. 25

Δεν αποκλείει όμως το δεδικασμένο, την έκδοση ταυτόσημης πράξεως, εφόσον η έκδοση γίνεται σε επανάληψη της διαδικασίας, νέα έρευνα και με εκτίμηση νέων αποδεικτικών στοιχείων. 30

Στην υπόθεση *Demosthenous*, το δικαστήριο είχε αποφασίσει δεσμευτικά, για τη διοίκηση και έναντι όλων, ότι ο κ. Παπαδόπουλος, Διευθυντής Δημοτικής Εκπαίδευσης, δεν ήταν σε θέση να εκφράσει απόψεις για τους δύο υποψηφίους. Όχι γενικά και αόριστα, αλλά για τους συγκεκριμένους λόγους που εμφανίζονται στην απόφαση και αφορούν τα στοιχεία και το υλικό στα οποία ο κ. Παπαδόπουλος είχε στηρίξει τη σύστασή του. 35

Το δεδικασμένο που προκύπτει από την απόφαση αυτή, αποκλείει τη διοίκηση να χρησιμοποιήσει στα στοιχεία κρίσεως και τη σύσταση αυτή του κ. Παπαδόπουλου. Δεν αποκλείει όμως, τον κ. Παπαδόπουλο να προβεί σε εκ νέου σύσταση των υποψηφίων, ούτε και δεσμεύει τη διοίκηση να παρακάμψει τη σύσταση 40

αυτή, εφόσον η σύσταση είναι αποτέλεσμα νέας έρευνας και δε στηρίζεται στα στοιχεία για τα οποία έχει ήδη αποφανθεί το Δικαστήριο.

5 Από το φάκελο της υπόθεσης, συνάγεται ότι το Τμήμα προέβη σε νέα έρευνα, με βάση αντικειμενικά στοιχεία που ανάγονται στο χρόνο λήψεως της απόφασης και με βάση αυτά, διαμόρφωσε νέα άποψη, συστήνοντας αυτή τη φορά και τους αιτητές, που την πρώτη φορά δεν περιλαμβάνοντο στον κατάλογο των συστηθέντων.

10

2. Η σύσταση κατά σειρά προτεραιότητας, δεν είναι ανεπίτρεπτη, ούτε βρίσκεται έξω από το πνεύμα και τα πλαίσια του Άρθρου 35(3), όπως, όχι ορθά, ισχυρίζονται οι αιτητές. (Βλέπε συναφώς την απόφαση *Παπαφώτη κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 831.

15

Η σύσταση του οικείου τμήματος, δεν παραβιάζει την απόφαση του Δικαστηρίου, ούτε και η συμπερίληψή της στα στοιχεία κρίσεως της Επιτροπής συγκρούεται με δεδικασμένα θέματα. Εξάλλου δε συμεριζεται την άποψη ότι με την απόφαση του Δικαστηρίου είχε ήδη κριθεί η αξία των υποψηφίων ή η κατά προτεραιότητα αξιολόγησή τους.

20

25

Ό,τι αποφασίζεται στο απόσπασμα που αναφέρεται στον αιτητή Γιαννακού είναι η πλάνη υπό την οποία ενήργησαν οι καθ' ων η αίτηση, συνεπεία των συστάσεων του οικείου τμήματος, κατά πόσο, τόσο ο αιτητής Γιαννακού όσο και ο αιτητής Δημοσθένους, αξίζαν να περιληφθούν στους συστηθέντες υποψηφίους, ενόψει του γεγονότος ότι προηγούντο σε προσόντα και αρχαιότητα από ορισμένους από αυτούς.

30

35

3. Οι συστάσεις του οικείου τμήματος, πρέπει να αποδίδουν και να εκφράζουν τις απόψεις του συστήνοντος σώματος, για την καταλληλότητα των υποψηφίων. Επομένως, δεν είναι νοητό να περιορίζονται ή να εξαντλούνται σε εκτίμηση με βάση τις υπηρεσιακές εκθέσεις και τα στοιχεία του φακέλου μόνο, που εν πάση περιπτώσει ευρίσκονται ενώπιον της Επιτροπής· γεγονός που εξουδετερώνει την βαρύτητά τους και την καθιστά στοιχείο εκ του περισσού.

40

Οι συστάσεις που δόθηκαν στην προκείμενη περίπτωση, στηριγμένες αποκλειστικά στα αντικειμενικά στοιχεία του φακέλου, ήταν εξυπαρχής μηδαμινής και αμελητέας σημασίας και οπωσδήποτε δεν μπορούσαν να αποτελέσουν το ανεξάρτητο στοιχείο κρίσεως και να έχουν τη βαρύτητα, που ως τέτοιο αναγνωρίζει

η νομολογία στις συστάσεις του οικείου Τμήματος.

Ελλείποντος επί πλέον οποιουδήποτε άλλου στοιχείου, οι συστάσεις που δόθηκαν είναι εντελώς ανεπαρκείς να αιτιολογήσουν την προτίμηση υποψηφίων με λιγότερα προσόντα και μικρότερο βαθμό αρχαιότητας. Η Επιτροπή όφειλε να αντιπαρέλθει τις συστάσεις αυτές ή να περιορίσει ανάλογα την επίδρασή τους στην απόφασή της, προχωρώντας στη δική της έρευνα. Εντούτοις, όπως προκύπτει από τα πρακτικά, η Επιτροπή στηρίχθηκε στις συστάσεις του Τμήματος και ακολούθησε, όπως η ίδια παραδέχεται, τη σειρά προτεραιότητας που είχε εισηγηθεί το Τμήμα. Για το λόγο αυτό, η απόφασή της είναι πλημμελής, ως αποτέλεσμα πλάνης περί τα πράγματα και υπόκειται σε ακύρωση.

4. Οι συστάσεις που προσυπογράφει ο διευθυντής, αποτελούν συστάσεις του Τμήματος και όχι προσωπικές και το κύρος τους συναρτάται με τα στοιχεία που λαμβάνονται υπόψη, που πρέπει να ανάγονται στο καθεστώς που διέπει την έκδοση της πράξεως και να συνιστούν την άποψη του Τμήματος κατά τον τρόπο που έχει καθορίσει η νομολογία.

Οι προσφηνγές επιτυγχάνουν χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Demosthenous and Another v. Republic (1986) 3(A) C.L.R. 549,

Haris v. Republic (1989) 3(A) C.L.R. 147,

Constantinou v. Republic (1972) 3 C.L.R. 116,

Stylianou and Others v. Educational Service Commission and Another (1984) 3(A) C.L.R. 776,

Gava v. Republic (1984) 3(B) C.L.R. 1391,

Απόφαση Σ.τ.Ε. 307/40, Πορίσματα Νομολογίας Σ.τ.Ε. 1929-59, 281,

Παπαφώτη κ.ά. ν. Δημοκρατίας (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 831,

Ioannidou and Others v. Republic (1984) 3(B) C.L.R. 1283.

Προσφυγές.

5 Προσφυγές εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Εκπαι-
 δευτικής Υπηρεσίας με την οποία τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα
 προήχθησαν στη μόνιμη θέση Επιθεωρητή Β', Δημοτικής Εκπαί-
 δευσης, αναδρομικά από τις 16.9.1983 αντί των αιτητών.

10 Γ. Τριανταφυλλίδης, για τον Αιτητή στην Υπόθεση Αρ.
 791/87.

Α. Σ. Αγγελίδης, για τους Αιτητές στις Υποθέσεις Αρ. 780/87 και
 847/87.

15 Ρ. Πετρίδου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων
 η αίτηση.

Χρ. Κιτρομηλίδης, για τα Ενδιαφερόμενα πρόσωπα Πολυ-
 δώρου και Χριστοδουλίδη.

20 Γ. Στυλιανίδης για Ε. Ευσταθίου, για τα Ενδιαφερόμενα πρό-
 σωπα Σωτηριάδη και Παπανικολάου.

Cur. adv. vult.

25 ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Οι αιτητές, με τις προσφυγές τους, ζητούν
 από το Δικαστήριο να κηρύξει την απόφαση της Επιτροπής Εκ-
 παιδευτικής Υπηρεσίας, ημερομηνίας 9.9.1987 και με την οποία
 τα ενδιαφερόμενα μέρη προάχθηκαν στη μόνιμη θέση του Επιθε-
 30 ωρητή Β' Δημοτικής Εκπαίδευσης, αναδρομικά από τις
 16.9.1983, άκυρη, παράνομη και στερούμενη οποιουδήποτε νό-
 μμου αποτελέσματος.

35 Η επίδικη θέση, είναι θέση προαγωγής και τόσο οι αιτητές,
 όσον και τα ενδιαφερόμενα μέρη Αντρέας Πολυδώρου, Λεύκιος
 Παπανικολάου, Χρίστος Χριστοδουλίδης και Κλείτων Σωτη-
 ριάδης, κατείχαν τη θέση του Διευθυντού Α', πριν από την επί-
 δικη απόφαση. Οι προσφυγές, συνεκδικάστηκαν, επειδή παρου-
 40 σιάζουν κοινά πραγματικά και νομικά σημεία και απορρέουν
 από την ίδια διοικητική πράξη.

Τα ενδιαφερόμενα μέρη είχαν προαχθεί ξανά στη θέση του
 Επιθεωρητή Β' Δημοτικής Εκπαίδευσης, με απόφαση των καθ'
 ων η αίτηση, με ημερομηνία 15/9/1983, η δε προαγωγή τους ακυ-
 ρώθηκε κατόπιν προσφυγής των αιτητών Δημοσθένης και

Γιαννακού, από το Ανώτατο Δικαστήριο, με την απόφαση *Demosthenous and Another v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 549.

Η Επιτροπή Εκπαιδευτικής Υπηρεσίας (για τους σκοπούς της παρούσας απόφασης θα ονομάζεται Επιτροπή), στη συνεδρία της, ημερομηνίας 9/9/1987, επανεξέτασε με βάση το νομικό και πραγματικό καθεστώς που ίσχυε κατά τον ουσιώδη χρόνο, την πλήρωση, τριών κενών μόνιμων θέσεων Επιθεωρητή Β' Δημοτικής Εκπαίδευσης και αποφάσισε το διορισμό στις θέσεις αυτές, των ενδιαφερομένων μερών, αναδρομικά από 16.9.83, αντί των αιτητών. 5 10

Οι προβαλλόμενοι από τους αιτητές νομικοί ισχυρισμοί, είναι συνοπτικά οι ακόλουθοι:

(1) Η διαδικασία πάσχει νομικά, γιατί η Επιτροπή στηρίχτηκε στις συστάσεις του κ. Παπαδόπουλου, Αν. Διευθυντή Δημοτικής Εκπαίδευσης, παρά την απόφαση και το επιτακτικό εύρημα του δικαστηρίου στην υπόθεση *Demosthenous* (ανωτέρω) και ο κ. Παπαδόπουλος, δεν ήταν σε θέση να προβεί σε συστάσεις. 15 20

(2) Η σύσταση πάσχει και για το γεγονός ότι περιείχε ονομαστική κατά σειρά προτεραιότητας σύσταση των υποψηφίων, εξουσία που δεν παρέχει το άρθρο 35(3) του Περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου. Επίσης, για το λόγο ότι δεν περιέχει καμιά αιτιολογία. 25

(3) Η τοποθέτηση του αιτητή Γιαννακού σε υποδεέστερη σε σχέση με τα ενδιαφερόμενα μέρη σειρά προτεραιότητας, παραβιάζει την απόφαση *Demosthenous* (ανωτέρω). 30

(4) Παράλειψη διεξαγωγής δέουσας έρευνας.

(5) Μη επιλογή των πλέον κατάλληλων υποψηφίων.

Η ανάλυση των νομικών λόγων για ακύρωση της προβαλλόμενης απόφασης, στηρίχτηκε σε μεγάλο βαθμό στην υπόθεση *Demosthenous and Another v. Republic* (ανωτέρω) με την οποία είχε κηρυχθεί άκυρη η προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών, στις ίδιες θέσεις. Και από τις δύο πλευρές, δόθηκαν διάφορες ερμηνείες για την ορθή έννοια και τις προεκτάσεις της απόφασης αυτής, για τεκμηρίωση των εκατέρωθεν θέσεων. 35 40

Ο κύριος ισχυρισμός των αιτητών και στις τρεις προσφυγές, είναι ότι υπήρξε επιτακτικό εύρημα του δικαστηρίου ότι ο κ.

5 Παπαδόπουλος δεν ήταν σε θέση να προβεί σε συστάσεις για τους δυο αιτητές. Το θέμα αυτό, ισχυρίζονται οι δικηγόροι των αιτητών, είχε ήδη κριθεί τελεσίδικα από το δικαστήριο και η εκ νέου σύσταση του κ. Παπαδόπουλου υπό την ιδιότητα του αναπληρωτή Διευθυντή, παραβίαζε την απόφαση του δικαστηρίου και το δεδικασμένο που δημιουργούσε.

10 Προέκταση αυτού του ισχυρισμού, είναι και η άποψη ότι το δικαστήριο στην πιο πάνω απόφαση, είχε αποφασίσει ρητά ότι ο αιτητής Γιαννακού, έπρεπε να είχε συσταθεί ως ανώτερος των ενδιαφερομένων μερών σε προσόντα και αρχαιότητα.

15 Επομένως, η νέα σύσταση του οικείου τμήματος παραβιάζει το δεδικασμένο και σαν αποτέλεσμα οδηγεί αφεραυτής σε ακύρωση της τελικής πράξεως εφόσον η ΕΕΥ στηρίχτηκε αποφασιστικά στην σύσταση για την έκδοσή της.

20 Το σχετικό απόσπασμα της απόφασης στο οποίο βασίστηκαν οι πιο πάνω ισχυρισμοί έχει ως εξής:

25 "Considering now the evidence given by Mr. Papadopoulos, I have come to the conclusion that he was not in a position to express an opinion as to the abilities of the two applicants and that this decision not to recommend them for promotion misdirected the respondents in reaching their decision not to promote the two applicants.

30 In the result, this sub-judice decision is annulled on the ground that the respondents in taking their decision, acted under a misconception of fact namely that the two applicants were not worthy to be recommended by the appropriate Department, despite the fact that they were superior in qualifications and senior to a number of candidates promoted."

35 Αποτελεί θεμελιωμένη νομολογιακά αρχή, ότι οι αποφάσεις δικαστηρίου αναθεωρητικής δικαιοδοσίας είναι δεσμευτικές για όλα τα όργανα και αρχές της Δημοκρατίας (άρθρ. 146.5 του Συντάγματος) και κάθε επιτακτικό εύρημα δεσμεύει τη διοίκηση που δεν μπορεί να το αγνοήσει ή να υιοθετήσει αντίθετη άποψη. (*Haris v. Republic* (1989) 3(A) C.L.R. 147.)

40

Σαν συνέπεια της αρχής του δεδικασμένου, το διοικητικό όργανο παρεμποδίζεται να εκδόσει όμοια κατά περιεχόμενο, αιτιολογία και νομική βάση πράξη προς την ήδη ακυρωθείσα. (*Ioannis*

Constantinou v. Republic (1972) 3 C.L.R. 116, *Stylianou and Others v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 776.) Δεν αποκλείει όμως το δεδικασμένο, την έκδοση ταυτόσημης πράξεως, εφόσον η έκδοση γίνεται σε επανάληψη της διαδικασίας, νέα έρευνα και με εκτίμηση νέων αποδεικτικών στοιχείων. (*Gava v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1391, απόφαση Σ.τ.Ε. 307/40, Πορίσματα Νομολογίας Σ.τ.Ε. 1929-59, 281.)

5

Στην υπόθεση *Demosthenous* (ανωτέρω) το δικαστήριο είχε αποφασίσει δεσμευτικά, για τη διοίκηση και έναντι όλων ότι ο κ. Παπαδόπουλος, Διευθυντής Δημοτικής Εκπαίδευσης, δεν ήταν σε θέση να εκφράσει απόψεις για τους δύο υποψηφίους. Όχι γενικά και αόριστα, αλλά για τους συγκεκριμένους λόγους που εμφανίζονται στην απόφαση (σ. 555-556) και αφορούν τα στοιχεία και το υλικό στα οποία ο κ Παπαδόπουλος είχε στηρίξει τη σύστασή του.

10

15

Το δεδικασμένο που προκύπτει από την απόφαση αυτή, κατά την άποψή μου, αποκλείει τη διοίκηση να χρησιμοποιήσει στα στοιχεία κρίσεως και τη σύσταση αυτή του κ. Παπαδόπουλου. Δεν αποκλείει όμως, τον κ. Παπαδόπουλο να προβεί σε εκ νέου σύσταση των υποψηφίων, ούτε και δεσμεύει τη διοίκηση να παρακάμψει τη σύσταση αυτή, εφόσον η σύσταση είναι αποτέλεσμα νέας έρευνας και δε στηρίζεται στα στοιχεία για τα οποία έχει ήδη αποφανθεί το Δικαστήριο.

20

25

Από το φάκελο της υπόθεσης, (επιστολή Διευθυντή Δημοτικής Εκπαίδευσης ημ. 9.9.87) συνάγεται ότι το Τμήμα προέβη σε νέα έρευνα, με βάση αντικειμενικά στοιχεία που ανάγονται στο χρόνο λήψεως της απόφασης και με βάση αυτά, διαμόρφωσε νέα άποψη, συστήνοντας αυτή τη φορά και τους αιτητές, που την πρώτη φορά, δεν περιλαμβάνοντο στον κατάλογο των συστηθέντων, σε υποδεέστερη, όμως, σε σχέση με τα ενδιαφερόμενα μέλη, σειρά προτεραιότητας. Στο σημείο αυτό, θα πρέπει να διευκρινιστεί, ότι η σύσταση κατά σειρά προτεραιότητας δεν είναι ανεπίτρεπτη, ούτε βρίσκεται έξω από το πνεύμα και τα πλαίσια του άρθρ. 35(3), όπως όχι ορθά, ισχυρίζονται οι αιτητές. (Βλέπε συναφώς την απόφαση *Παπαφώτη κ.ά. ν. Δημοκρατίας* (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 831.)

30

35

Καταλήγω ότι η σύσταση του οικείου τμήματος, δεν παραβιάζει την απόφαση του Δικαστηρίου, ούτε και η συμπερίληψή της στα στοιχεία κρίσεως της Επιτροπής συγκρούεται με δεδικασμένα θέματα. Εξάλλου δε συμμερίζεται την άποψη ότι με την απόφαση του δικαστηρίου είχε ήδη κριθεί η αξία των υπο-

40

ψηφίων ή η κατά προτεραιότητα αξιολόγησή τους.

Ότι αποφασίζεται στο απόσπασμα που αναφέρεται στον αιτητή Γιαννακού είναι η πλάνη υπό την οποία ενήργησαν οι καθ'ων η αίτηση, συνεπεία των συστάσεων του οικείου τμήματος κατά πόσον, τόσον ο αιτητής Γιαννακού όσον και ο αιτητής Δημοσθένους άξιζαν να περιληφθούν στους συστηθέντες υποψηφίους, ενόψει του γεγονότος ότι προηγούνται σε προσόντα και αρχαιότητα από ορισμένους από αυτούς.

Το ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί, κατά τη γνώμη μου, αφορά τη βαρύτητα και τη σημασία που είχε ή μπορούσε να έχει η σύσταση του Τμήματος, ενόψει των στοιχείων και δεδομένων στα οποία στηρίχτηκε και που ρητά κατονομάζονται σ' αυτή. Οι συστάσεις του οικείου τμήματος πρέπει να αποδίδουν και να εκφράζουν τις απόψεις του συστήνοντος σώματος, για την καταλληλότητα των υποψηφίων. Επομένως, δεν είναι νοητό να περιορίζονται ή να εξαντλούνται σε εκτίμηση με βάση τις υπηρεσιακές εκθέσεις και τα στοιχεία του φακέλου, μόνο που εν πάση περιπτώσει, ευρίσκονται ενώπιον της Επιτροπής (*Ioannidou and Others v. Republic* (1984) 3 C.L.R. 1283). Γεγονός που εξουδετερώνει την βαρύτητά τους και την καθιστά στοιχείο εκ του περισσού.

Οι συστάσεις που δόθηκαν στην προκείμενη περίπτωση στηριγμένες αποκλειστικά στα αντικειμενικά στοιχεία του φακέλου, ήταν εξυπαρχής μηδαμινής και αμελητέας σημασίας και οπωσδήποτε δεν μπορούσαν να αποτελέσουν το ανεξάρτητο στοιχείο κρίσεως και να έχουν τη βαρύτητα που, ως τέτοιο, αναγνωρίζει η νομολογία στις συστάσεις του οικείου Τμήματος.

Ελλείποντος επί πλέον οποιουδήποτε άλλου στοιχείου, οι συστάσεις που δόθηκαν είναι εντελώς ανεπαρκείς να αιτιολογήσουν την προτίμηση υποψηφίων με λιγότερα προσόντα και μικρότερο βαθμό αρχαιότητας. Η Επιτροπή όφειλε να αντιπαρέλθει τις συστάσεις αυτές ή να περιορίσει ανάλογα την επίδρασή τους στην απόφασή της, προχωρώντας στην δική της έρευνα. Εντούτοις, όπως προκύπτει από τα πρακτικά (Παράρτημα Στ' στην ένσταση), η Επιτροπή στηρίχτηκε στις συστάσεις του τμήματος και ακολούθησε, όπως η ίδια παραδέχεται τη σειρά προτεραιότητας που είχε εισηγηθεί το τμήμα. Για το λόγο αυτό, η απόφασή της είναι πλημμελής, ως αποτέλεσμα πλάνης περί τα πράγματα και υπόκειται σε ακύρωση.

Η απόφαση του δικαστηρίου για ακύρωση της επίδικης απόφασης δεν επιβάλλει ειδικότερη αναφορά στους συμπληρωματι-

κούς και λιγότερο σημαντικούς λόγους που προβάλλονται στις προσφυγές. Ενόψει δε επικείμενης επανεξέτασης του θέματος, δε θα υπεισέλθω στο θέμα της αξίας των υποψηφίων. Σημειώνεται μόνο, ο ισχυρισμός αναφορικά με το αν ο κ. Παπαδόπουλος διατελούσε ή όχι Διευθυντής του Τμήματος Δημοτικής Εκπαίδευσης, κατά τον κρίσιμο χρόνο, που κατά τη γνώμη μου, στερείται ουσιαστικής σημασίας. Οι συστάσεις που προσυπογράφει ο διευθυντής, αποτελούν συστάσεις του Τμήματος και όχι προσωπικές και το κύρος τους συναρτάται με τα στοιχεία που λαμβάνονται υπόψη, που πρέπει να ανάγονται στο καθεστώς που διέπει την έκδοση της πράξεως και να συνιστούν την άποψη του Τμήματος κατά τον τρόπο που έχει καθορίσει η νομολογία. 5 10

Για τους λόγους που επεξηγούνται πιο πάνω, η απόφαση για προαγωγή των ενδιαφερομένων μερών στη θέση του Επιθεωρητή Β' Γενικών Μαθημάτων Δημοτικής Εκπαίδευσης, κηρύσσεται άκυρη. 15

Δε δίδεται διαταγή για έξοδα.

20

Οι προσφυγές επιτυγχάνουν χωρίς έξοδα.